

Gymnázium J. A. Raymana, Mudroňova 20, Prešov 081 93

Druhý oráč

Školská slohová práca

(Umelecké rozprávanie)

Martin Ištoňa

III.C

2014/2015

„Celebrate good times, come on!“ vyzvára Jurajovi mobil v práci. Ďalší nudný deň v kancelárii, no telefonát od jeho drahej Moniky mu oživuje nádej na zlepšenie nálady.

„Áno, miláčik?“ s radosťou prijal hovor. Aj tak si chcel urobiť menšiu prestávku. Počuť ten najkrajší hlas na svete je pre neho ako dar z nebies.

„Ahoj zlato! Tak ako v práci? Čo práve robíš?“ vyzvedala Monika.

„Nuž, ujde to. Pozerám na teba a čakám, kým mi zbehne deň, aby som mohol byť s tebou,“ odvetil uťahaný Juraj.

„Teším sa. Počuj, ja to v sebe neudržím,“ s nadšením v hlase upútala Jurajovu pozornosť, „musím ti to povedať hneď teraz!“

„Čo sa deje?“

„Urobila som si tehotenský test a vyšiel mi pozitívny! Budeme mať dieťa!“ skríkla Monika do telefónu.

V tom momente sa Jurajovi zrútil svet. Na takéto prekvapenie nebol vôbec pripravený. Proti samotnému prírastku do rodiny nemal nič, avšak otázka koho je to dieťa ho zmrazila.

„Si ešte tam? Juraj?“

„Áno, áno,“ mierne si povzdychol, „nemám slov, som dojatý. Je to super.“

„Tak ja zhruba len toľko. Dúfam, že sa ti bude teraz pracovať lepšie. Lúbim ťa!“

„Aj ja teba,“ odvetil ešte väčšmi zmorený Juraj. V hlave mal však hotový hurikán. Na prácu sa už nedokázal sústrediť, stále mal pred očami to, že bude otcom cudzieho dieťaťa.

„Nechápem ako sa to mohlo stať, použili sme predsa ochranu. Teší sa z toho a pritom si nemôže byť istá, že je naše. Kiežby som nepracoval každý deň tak dlho, potom by som aj vedel, čo moja žena robí, keď nie som doma,“ spytoval si Juraj svedomie. Rozhodol sa predĺžiť svoju krátku prestávku. Zdvihol mobil a vytočil číslo svojho najlepšieho kamaráta Mareka aby mu vyrozprával svoj príbeh, no hneď ho zrušil.

„Muselo sa to stať pred dvoma týždňami, keď sme sa pohádali a prespal som u rodičov! Ale čo keď má podvádza už dlhšie? Snáď je to zlý sen,“ pomyslel si. Šiel sa prepláchnuť studenou vodou, z krutej reality sa však neprebral.

„Pôjdem za svojou „milovanou“ susedou, tá určite všetko vie,“ rozhodol sa Juraj. Ako tak vychádzal z kancelárie, poprosil svoju sekretárku: „Prosím ťa, potrebujem si vybaviť niečo osobné, prelož mi schôdzky, ktoré som mal ešte na dnešok naplánované na iné dni. Ďakujem.“

„Bohužiaľ, odložte si ich sám,“ odriekla, „prišlo nariadenie zhora, už tu viac nepracujem.“

„Čože?! Kto to nariadil?“ pýtal sa šokovaný Juraj.

„Iba žartujém šéefe! Hneď všetko presuniem na ďalší týždeň, nebojte sa.“

Jurajovi tento žartík neprišiel vtípný, ba naopak, v jeho momentálnom psychickom rozpolžení ho ešte viac vytáčal. Nechal to však tak, a navštívil susedu. Vedel, že to nebude nič príjemné. Už si spolu pár rokov lezú na nervy.

„Pekný podvečer pani suseda,“ snažil sa zdvorilo pozdraviť.

Susedu však známa tvar nepotešila: „No čo je to dnes? Vadí vám, že periem?! Alebo vám snáď od nás zateká?“

„Sklamem vás, dnes nič také,“ upokojoval náladu, „chcel by som sa spýtať niečo ohľadom udalosti spred dvoch týždňov, však viete čo mám na mysli.“

„Óóó, myslíte vtedy, keď od vás bolo počuť toľký hurháj! Azda sa vám odvtedy vaša úžasná

žienka neukázala?“

Jurajovi bolo jasné, že suseda bude iba podpichovať, a tak prešiel rovno k veci: „Nie, to nie. Skôr by ma zaujímalo, či sa tu po tom, čo som odišiel, neukázal nejaký cudzí chlap.

Povedzme si na rovinu, ste ako kamerový systém, určite vášmu oko nič neutieklo.“

„Tak vy sa bojíte, že vaše pole pooral nejaký druhý oráč! Nuž, zrejme nebudete nadšený, ale akýsi chlap sa tu vtedy zastavil. Zdržal sa tak do dvanástej večera a potom odišiel na novom striebornom Superbe, ktorý parkoval priamo pod lampou,“ zhrnula suseda záznam toho dňa.

„No to snáď nie!“ zhrozil sa Juraj.

„Bohužiaľ áno. Ako vidíte, na svete je kopec sviň. S jednou z nich ste sa rozhodli žiť a ani ste o tom netušili,“ neodpustila si poznámku.

„Nechce sa mi veriť, že by toho bola schopná. Ale aj tak ďakujem,“ ticho poznamenal Juraj.

„Máte za čo pán sused.“

Juraj si to namieril priamo k Marekovi. Ved' práve jemu patrí strieborný Superb. Nemusel dlho premýšľať kde sa nachádza, vedel že je doma. Bol práceneschopný už celý mesiac.

„Nazdar Ďuri, rád ťa vidím. Ty nie si v práci?“ spýtal sa prekvapený Marek.

„Je to pravda?!“ preskočil Juraj uvítacie ceremónie.

„Čo? Nevieš o čom rozprávaš,“ vystrašene odvetil Jurajov najlepší kamarát

„Je pravda, že si bol pred dvomi týždňami u mojej ženy? Čo si tam robil?!“ dvíhal Juraj ruku nad svojho budúceho bývalého najlepšieho kamaráta.

„Nuž, neviem čo si myslíš, ale si si istý...“

„Prestaň! Nechcem počuť z tvojich úst žiadnu lož! Poznáme sa od malička, prešli sme si časmi, kedy sme striedali ženy ako sa striedajú ročné obdobia, niekedy aj naše bývalé navzájom, ale aby si sa vyspal s mojou ženou, to som teda od teba nečakal. Verím, že s dieťaťom, ktoré s tebou teraz čaká si poradiš. Zbohom!“ zabuchol dvere a odišiel.

Len čo prešiel pár blokov, všimol si od Mareka desať zmeškaných hovorov. Nemal chuť komunikovať, smeroval priamo k mostu. Pochytil samovražedné myšlienky. Čo je to za život, keď sa váš najlepší kamarát vyspí so ženou, s ktorou máte stráviť zvyšok svojho života? A ešte k tomu vychovávať ich dieťa? Zatiaľ čo sa pozeral z okraja mosta vo výške asi pätnástich metrov na zem, niekto z okoloidúcich zavolať políciu. Juraj zvažoval svoje rozhodnutie no v tom mu myšlienky prerušil policajt: „Chlape, pokiaľ je to prvoaprílový žart, tak ťa musím oboznámiť s tým, že dnes už si druhý v poradí a skús si vymyslieť niečo originálnejšie. My, policajti, máme aj iné veci na robote ako riešiť vaše sprosté žartíky. Takže vás žiadam, zíd'te z toho mosta a choďte radšej domov, za rodinou. Určite to bude pre vás prospešnejšie.“

Juraj takmer spadol z mosta keď to počul. Prvý apríl? Je vôbec možné, aby si jeho žena vymyslela taký nevhodný vtip? S trápnyim pocitom z neho vyšlo: „Tak ma tam teda odvezte.“ Neveril, že ho jeho vlastná žena takto dostala. Cesta domov trvala večnosť a tak si spomenul na zmeškané hovory od Mareka: „Ten sa musí cítiť strašne, idem mu hneď zavolať.“

„No konečne, že si sa ozval. Dovoľ mi vysvetliť ti to.“ ponúkol sa Marek

„Nič mi nemusíš vysvetľovať, už to chápem. Je prvý apríl, úplne som naletel na žartík svojej ženy,“ prerušil ho okamžite Juraj.

„Juraj, ale...“

„Prepáč mi to Marek, fakt som na teba nechcel takto vyletieť, mrzí ma to. Pozvem ťa

nabudúce na pivo. Idem teraz domov za ženou aby som jej povedal, čo všetko som dnes kvôli nej zažil. Maj sa.“ s uvoľneným hlasom skonštatoval Juraj situáciu a položil. Policajti ho vyložili priamo pred dverami.

„Monika, Monika!“ vykrikoval Juraj. „Neuveríš čo všetko sa mi dnes stalo. Hneď po tom, čo si mi povedala, že si tehotná, som si uvedomil, že to nemôže byť moje dieťa. Myslel som si teda, že si sa s niekým vyspala vtedy, keď sme sa pohádali. Od susedy som sa dozvedel, informácie, ktoré ma doviedli k tomu, že tu bol Marek. Toho som navštívil, no myslel som si, že klame a bol som z toho natoľko frustrovaný, že som chcel skočiť z mosta!“

„Preboha, to by si snáď nespravil!“ začudovane odvetila Monika.

On však humorne dodal: „No vidíš k čomu by si ma bola doviedla? Našťastie tam prišli policajti a povedali mi, že môj prvoaprílový žart je neoriginálny, vraj sa tam už dnes na skokana niekto hral! Až vtedy mi došlo, že si iba žartovala. Len ťa prosím, takéto stavy si na ďalší rok už neprosím.“

„Ach, Juraj...“ povzdychla si Monika a chcela mu niečo povedať, no Juraj ju prerušil: „Ja viem, som strašný. Ale už som doma, tak...“

„Juraj...“ chcela konečne dostať slovo aj ona.

„...tak čo keby sme sa spolu najedli a potom...“ stále sa mu nezatvárali ústa.

„Juraj!“ skríkla Monika.

„Áno, áno, prepáč, priveľa rozprávam. No hovor,“ konečne pustil k slovu aj svoju ženu. Tá iba chladným hlasom zo seba vydala: „To s dieťaťom. To nebol žart.“